

Zprávy a oznámení

Intence na rok 2006

Upozorňuji na možnost nechat si zapsat úmysly mší sv. pro příští rok 2006. Zájemci tak mohou učinit buď v sakristii nebo na faře.

Dětská mše sv.

V sobotu 3. prosince se od 17.30 hod. uskuteční v městském kostele sv. Jana Nepomuckého mše sv. pro děti a po ní bude následovat mikulášská besídka. Zájemce o mikulášskou nadílku prosíme, aby se co nejdříve přihlásili u paní katechetky Hochmutové (tel. 739 081 521).

Přesun raní mše sv.

Raní mše sv. byla od 23. listopadu 2005 přesunuta ze čtvrtka na středu. Doba a místo zůstávají stejné: začátek v 8.00 hod. v městském kostele.

Sbírka na bohoslovce

Finanční prostředky shromážděné při kostelních sbírkách v neděli 4. prosince budou určeny na podporu studia bohoslovců českobudějovické diecéze. V pražském arcibiskupském semináři se připravuje na kněžství v současné době pouhých 26 bohoslovců. Naše diecéze má 10 kandidátů kněžství. Z toho tři jsou v nultém ročníku v Olomouci, pět v pražském semináři a dva studují v cizině.

Kniha: „Jakub Jan Ryba – Můj život a hudba“ právě vyšla

Faksimile originálu Rybova deníku, jeho německý překlad a nový překlad dr. Věry Smolové vydala v těchto dnech Společnost J. J. Ryby. K dostání v ředitelně ZUŠ, ve II. patře Brdského památníku za 160,- Kč. Více se dovíte z vloženého letáku.

Úmysly mší svatých od 28. listopadu do 11. prosince 2005

Ranní mše sv.	R: Ne 8.30 hod.	R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
	m: St 8.00 hod.	m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv.	M: Út, Čt, Pá, So 17.30 hod.	M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
	V: Pá 16.30 hod.	V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 28.11.	mše sv. není	Po 5.12.	mše sv. není
Út 29.11. M	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.	Út 6.12. M	Za Václava Melichara, syna a d. v o.
St 30.11. m	Za Marii Vonáškovou a její rodiče	St 7.12. m	Za Josefa a Marii Dvořákovy
Čt 1.12. M	Za Františka Češku, jeho manželku Miladu, švagra Vojtěcha, rod Češků, Stupků a Halfků	Čt 8.12. M	Za † Marii Trčkovou, rodiče z obojí strany, živé členy rodu a poděkování za prokázané milosti, B. pomoc a ochranu v uplynulém r.
Pá 2.12. V M	Na dobrý úmysl Za Annu Vintrovou, Josefa Sýkoru a Jaroslava Flemra	Pá 9.12. V M	Na dobrý úmysl Za † Marii Švecovou, bratra Tomáše a rodiče Josefa a Josefu Průšovy
So 3.12. M	Za rodiče Kulovaných a dceru Marii	So 10.12. M	Za Antonína Jarábka
Ne 4.12. R	Na dobrý úmysl	Ne 11.12. R	Na dobrý úmysl

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 7. 12. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.



FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 20 Ročník II 27. listopadu 2005

Vstupujeme do adventu

Tak jako už téměř neodmyslitelně patří k předvánočnímu období dlouhé večery, vůně vánočního pečiva a svařeného vína, očekávání a těšení se na Štědrý den, patří k tomuto období i různá nostalgická zamyšlení nad tím, jak se nám v posledních letech advent pokazil. Hofekuje se nad koledami obtěžujícími už od půlky října v kde jakém obchodě, nad šerednými Santa Clausi, kteří vnucují mobily a výhodné půjčky, nad nákupní horečkou, zběsilým uklízením a nervozitou. A většinou každá taková úvaha končí dost smutně: „Co s tím naděláme? Doba už je taková. My to nezměníme.“ A podobně. Advent jako by nezvratně patřil do jiných časů, kdy ještě lidé chodili pěšky sněhem na roráty, dokázali po večerech poslouchat se zatajeným dechem vyprávění příběhů a vlak byl neslýchaná novinka. Jako by dnes už bylo téměř nemožné prožít skutečný advent.

Ono je dnes asi skutečně velice těžké vnímat a prožívat předvánoční čas hezky, pokud nám chybí víra. Pokud nevíme či nevěříme, že v betlémské noci se opravdu narodil Spasitel. Ten, který přišel do chléva i kvůli mně. Abych já mohl přijít do nebe. Ten, který naprosto reálně žije i dnes a přichází mezi nás při každé společné modlitbě, mši a mluví k nám při četbě Písma sv. Bez Krista je advent jen pěkný folklór, který postupně slábne, stejně jako jiné lidové zvyky, řemesla či nářečí. Je to cosi muzejního.

Nač se vlastně těšit? Kapra se salátem si mohu dát třeba hned zítra a třeba mi ani příliš nechutná, dárky je lepší nakupovat v lednu při slevách, a umělohmotný stromek si mohu ozdobil klidně v srpnu. To, nač se opravdu můžeme těšit, je něco jiného. Společensví mezi sebou navzájem a společensví s Kristem. Bůh je nám o Vánocích blíže. Na to bychom se měli těšit, to očekávat a na to se připravovat. O Vánocích budeme spolu. Bude nám dobře? Budeme si mít o čem povídat? Budeme mít na sebe čas? Dokážeme si jej udělat? Celý náš život je čekáním, očekáváním něčeho, co přijde. Ale čekat mohu nervózně a netrpělivě a pak mne to jen naštvě a vyčerpá, nebo mohu čekat s trpělivostí a těšením a poté zjistím, že je to krásné.

Advent nám nemůže žádná reklama a komerce pokazit. Je jenom na nás, jak jej prožijeme. Zda jako stresující období, kdy nic nestíhám a všechno musím přesto stihnout, nebo jako dobu pohody. Nakupovat mohu přece s radostí, že je tolik zboží a já mohu obdarovat své blízké. Mohu se občas zastavit na ulici a mít radost z toho, že je všude sváteční vánoční výzdoba, do temnoty svítí světla, třpytí se sněh. Mohu v duchu poděkovat za to, že Bůh dal vyrůst krásnému vánočnímu stromu, i za to, že smím trávit Vánoce v míru a pokoji se svými nejbližšími. Mohu se snažit poslouchat ticho. Vypnu pro jednu televizi. A když si pak zkusím v podvečer přečíst s přáteli u adventního věnce kousek z adventního či vánočního evangelia nebo se pomodlím radostný růženec, poznám najednou, jak krásnou dobu prožívám. Advent je v mém srdci, ne pouze v kalendáři.

Přeji a vyprošuji tedy sobě i vám všem, milí čtenáři, abychom v této krásné době prožili Boží blízkost a dokázali dát více najevo svou lásku našim příbuzným, přátelům i všem, kteří s námi patří do jedné farnosti. Pak i my bezpochyby pocítíme, že je na co se těšit a že nás má Bůh rád stejně, jako pastýře u jesliček.

P. Ivo Prokop

Služba (dokončení z minulého čísla)

Jeden muž sloužil svému králi s velkým užitekem a odvahou, a tak se těšil králově přízni. Syn toho muže však vedl zkažený a sobecký život. Proto, když se objevil před králem a jménem svého otce žádal o jakousi laskavost, král odpověděl: „Neobracej se na mě jménem svého otce, ale nejprve jdi a žij životem hodným jeho příkladu. Vzdávej čest svému otci srdcem, nejen rty, a potom i já splním tvou žádost.“

Kdokoli, komu se dostalo pomoci od jiného, a přesto není ochoten nabídnout pomoc na oplátku, je nevděčný a žádou další pomoc si nezaslouží. Pokud nenabídneme všechny své dary a schopnosti ke službě Bohu, který nám dal život a dech a vše, co máme, pak nemůžeme očekávat, že se nám dostane duchovní pomoci, kterou může dát jedině Bůh.

Hledající: Jsme slabí a hříšní – pouzí smrtelníci. Jakou pomoc či službu můžeme poskytnout Bohu, který je věčný a všemohoucí?

Sadhu: Bůh od nás žádou pomoc nepotřebuje. Samotná naše existence plně závisí na stálé Boží pomoci. Avšak jestliže se nabízíme do služby, Bůh požehná našemu úsilí a přidá svou pomoc.

Když mistr přistoupil k Lazarovu hrobu, k odvalení kamene nebylo třeba jeho síly a pomoci. To byl úkol pro jiné. Ovšem poté, co poslechli a odstranili kámen, Mistr učinil, co bylo mimo lidskou moc: povolal mrtvého muže zpět k životu. Potom ještě zbyla práce na jiné: odstranili pohřební roucho, aby Lazar mohl kráčet v úplné svobodě.

Stejně je tomu s těmi, kdo jsou duchovně mrtvi. My můžeme odvalit náhrobní kameny pochyb a nevědomosti, ale jen Bůh jim může vdechnout nový život. I pak možná ještě ponесou břemena špatných zvyků a zlé společnosti, a proto trvá naše povinnost pomoci jim, aby se z těchto pout osvobodili. Pro tento úkol musíme stále zůstávat bdělí v srdci a v duši.

Bůh často využívá těch nejméně obdarovaných lidí, je-li třeba nějaké velké služby. Proč? Protože lidé, kteří znají vlastní slabost, jsou plně otevřeni pro moc, kterou nabízí Bůh. Když Mistr nakrmil pět tisíc lidí, nepoužil k tomu své učedníky. Byli příliš plní pochybností a obav a chtěli poslat zástupy pryč, aby se o sebe postaraly samy. Místo toho se Mistr obrátil na malého chlapce, který měl stěžít tolik, aby se sám najedl. Matka mu zabalila pár plácek z ječmene a sušenou rybu, ale on byl naprosto ochoten dát všechno, co měl, v dokonalé důvěře, že Mistr dodá zbytek. Snad tam dokonce byli bohatší lidé, se sušeným ovocem a pšeničnými plackami, ale ti nebyli ochotni se jich vzdát. Proto Mistr nasytil zástup prostým jídlem venkovského chlapce.

Hledající: Udržet si aktivní modlitební život vyžaduje tolik horlivosti. Nevím, jak by člověk mohl najít sílu k tomu, aby ještě sloužil druhým.

Sadhu: Velký dar služby je v tom, že rovněž pomáhá tomu, kdo slouží. Když jsem jednou cestoval po Tibetu, procházel jsem se svým tibetským průvodcem horskou soutěskou. Počasí se náhle citelně ochladilo a můj společník i já jsme se báli, že se možná nedostaneme do další vesnice – vzdálené ještě několik mil –, dřív než podlehneme mrazu. Náhle jsme klopýtli o muže, který sklouzl z cesty a ležel ve sněhu. Podívali jsme se víc zblízka a zjistili jsme, že muž ještě žije, i když jen taktak. „Pojď“, řekl jsem svému společníkovi, „pomoz mi odnést toho nešťastníka do bezpečí.“ Avšak můj společník se rozčilil a bál se o svůj život. Odpověděl: „Jestliže se pokusíme toho muže odnést, nikdo z nás se do vesnice nikdy nedostane. Všichni zmrzneme. Naše jediná naděje je jít co nejrychleji a to je to, co zamýšlím já. Ceníš-li si svého života, půjdeš se mnou.“ Nic víc neřekl a bez ohlednutí se vydal po cestě.

Nemohl jsem se přimět k tomu, abych opustil bezmocného cestovatele, dokud v něm zůstával život, a tak jsem si ho dal na záda a přehodil jsem svůj plášť kolem nás obou, jak nejlépe jsem mohl. Pomalu a opatrně jsem si se svým těžkým nákladem hledal cestu po příkré, kluzké stezce. Brzy začalo sněžit a já jsem mohl postupovat vpřed jen velmi obtížně.

Jak se mi to podařilo, nevím. Avšak právě když denní světlo začínalo blednout, sníl se projasnil a já jsem několik set metrů před sebou uviděl domy. Kousek od sebe jsem na zemi spatřil zmrzlé tělo svého průvodce. Nedaleko od vesnice podlehl zimě a zemřel, zatímco nešťastný cestovatel a já jsme se dostali do bezpečí. Úsilí, které mě stálo ho něst, a doteky našich těl vytvořily dostatek tepla, jež zachránilo nás oba. To je způsob služby. Nikdo nemůže žít bez pomoci druhých, a pakliže pomáháme druhým, dostává se pomoci i nám samým.

23. července 1882 konala se v Rožmitále další velká slavnost. Toho dne totiž sloužil ve farním kostele svou první mši sv. (primici) zdejší rodák P. Gerhard Kordule (*24.9.1857). Zprvu studoval na gymnáziu, v kvartě byl přijat do chlapeckého konviktu, neboť uměl hrát na varhany. Po teologických studiích byl v Praze 16. července kardinálem Schwarzenbergem vysvěcen na kněze. „*Novosvěcenec byl veden z bytu rodičů na radnici, v průvodu přes aleje do farního kostela, kde se celá slavnost vykonala. Nyní nalézá se jakožto kaplan v Sedlici (Zettlitz) u Karlových Varů.*“

Následující rok 1883 považuje pisatel kroniky kaplan Lhotský pro zdejší duchovní správu za jeden z nejobtížnějších. Poslední měsíce životní pouti P. Boše poznamenal spor mezi duchovní správou a městskými osadníky. Kvůli sobectví, umíněnosti, neústupnosti a penězům ukázali někteří naši předkové svým naprosto zavrženímhodným jednáním, co dovedou, když se nedělá, co oni chtějí.

Ke konci r. 1881 totiž pan děkan Boš onemocněl tak vážně, že se o jeho uzdravení začalo vážně pochybovat. Následující řádky nám pomohou pochopit, co všechno zde někteří duchovní museli prožít a jak se jim také osadníci „odvděčovali“ za jejich životní oběti. Zřejmě to nebylo poprvé a rozhodně ne naposledy, co se osada nechala zvíkat malichernými důvody k odporu vůči duchovní správě. Přestože zde byli dva kaplani, kteří zastali mnoho práce, a osada rozhodně netrpěla absencí bohoslužeb ani jiných úkonů, nebylo tehdy po její. Na co byli osadníci zvyklí, nebylo možno cele usktečňovat. A to se sebestředným „tvrdým palicím“ zkrátka nelíbilo. A tak nastal boj.

„*Než za všemožné péče lékařské nebezpečnosti smrti sice pominulo, ale ostatky nemoci nedaly se odstraniti. Stařeček sedmdesátiletý seslábl nesmírně na těle i na duchu tak, že od 14. listopadu 1882 více k oltáři nepřistoupil. Veškerá péče o správu duchovní ležela nyní na dvou kaplanech a na pisateli těchto pamětí mimo to péče o churavého p. děkana a hospodářství. Jsouce oba mladí a silni snadno všecko zastali a bylo by vše v pokoji a lásce plynulo, kdyby – žel Bohu – osadníci z Rožmitála byli vděčnější a uznalejší. Ti ukázali, abych vlastními slovy p. děkana mluvil – „jak láska, není-li opatrná a na přísné spravedlnosti se nezakládá, jenom k nevděku a urputnosti; k zkracování práva církevního a ke hříchu vede,“ a jak třeba nástupcům býti opatrnými, něco-li z ochoty osadníkům dělají.“ Z následujících řádek se dozvídáme, co bylo příčinou sporu a naprosto nevhodného chování zdejších osadníků. „*Několik předchůdců p. děkana dovolilo – Bůh to sud, z jakých důvodů a příčin – aby se v kapli sv. Jana Nep. v Rožmitále v neděli a ve svátek s malými výminkami o 9. hodině mše sv. sloužila. Byla to jen ochota čelící zřejmě proti církevnímu nařízení kněž. arcib. konsistoře v Praze ze dne 29. listopadu 1729 – které v neděli v kapli té služby Boží výslovně zapovídá, a podkopávající jednotu osady. Mimo to poslední faráři dávali tam na některé neděle i velké služby Boží a odpoledne požehnání. Ale obyvatelé městští, kteří z toho v obchodu, zvláště v krámech a hospodách prospěch měli, nepokládali to za ochotu, ale za své právo. Když p. děkan onemocněl a mši sv. sloužiti nemohl, odpadla ovšem 9. mše sv. Městští asi dva měsíce mlčeli, čekajíce, že p. děkan umře. Ejhle, lásku osadníků ku knězi, který 40 let mezi nimi žil, a kde mohl, jim nadržoval! Když pak zvěděli, že ještě stále žítí může, začali po hospodách a krámech agitovati mluvíce, že se jim krívda a škoda děje a dolehali na městskou radu, aby v té věci prostředek udělala, jako by městská rada v záležitostech duchovních mohla rozhodovati. Následek byl, že městská rada vypravila deputaci na faru žádajíc, aby vždy velké služby Boží a odpoledne požehnání bylo v kapli Rožmitálské, a za důvod uváděla, že obchod trpí, že obchodníci musí platiti kartu a že nemají výdělku atd. Když se jim v tom vyhověti nemohlo, protože by to bylo proti církevním zákonům a pak že by kaple jsouc malá všechny navštěvovatele služeb Božích pojmuti nemohla, nastalo nepřátelství zejména proti pisateli těchto řádků. Že p. děkana věrně zastával a tím dokázal, že není třeba, aby za sebe ještě jednoho kaplana držel – což by také ani možno nebylo – neb aby do penze šel, jak oni sobě přáli, nemajíce ani tolik citu, aby knězi, který jim nejvíce ochoty ukazoval a mezi nimi 40 let pracoval, a nyní téměř opuštěn byl ode všech, pokojně ve faře skonati dali, pomlouvali jej, že vše jen k svému prospěchu dělá, aby na faře pro sebe hospodařiti mohl a podobně. Pana děkana, který častěji na čerstvý vzduch vyvezen býti musel, nesměl ani skrze město voziti, mluvil, že je chce drážditi tím, an prý jim ho ukazuje, že jest ještě živ. O, té vděčnosti k duchovním!*“*

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Jednou se před moudrého krále Šalomouna dostavily dvě ženy. První řekla: „Vaše Veličenstvo! Tato žena a já žijeme ve stejném domě. Já jsem porodila syna a o tři dny později porodila chlapečka i ona. Její syn ale téže noci zemřel. Proto se příkadla k mé posteli, když jsem ještě spala, vzala mi mé dítě a na jeho místě nechala tělíčko svého mrtvého synka. Ráno jsem uviděla, že je to její dítě, ne moje.“

Tehdy ji přerušila druhá žena a říkala, že to tak není. Nato se obě ženy začaly v přítomnosti krále hádat. Král požádal o ticho a k úžasu všech přítomných zavolal na strážce, aby přinesl meč. Ten měl rozseknout živé dítě na dvě poloviny a dát každé ženě polovinu tělíčka. Druhá žena řekla: „Ať se tak tedy stane!“ Avšak první žena klekla před králem na kolena a vykřikla: „Ne, Vaše Veličenstvo! Smiluj se a ušetři život dítěte! Raději ho dej té druhé ženě.“ Jinými slovy, král Šalomoun poznal srdce skutečné matky, a proto nařídil, aby bylo dítě vydáno jí.

Hledající: Tvé příklady jsou plné naděje, milovaný sadhue, ale já jsem příliš sobecký a hříšný, než abych se hodil k nějaké službě.

Sadhu: Jednoho usvědčeného vraha, místo aby ho pověsili, poslali s královskými armádami do boje. Byl těžce zraněn, ale bojoval statečně a srdnatě a vrátil se z války jako hrdina. Když král viděl jeho zranění a slyšel zprávy o jeho udatosti, nejenže mu odpustil jeho předchozí zločin, nýbrž ho i bohatě odměnil a dal mu v království čestné postavení. Tak je to i v našem duchovním životě. Jestliže bojujeme, abychom zachránili životy těch, kdo trpí pod tíhou hříchu a sobectví, nejenže nalezneme odpuštění, ale budeme se rovněž radovat z duchovní blaženosti.

Některí lidé se drží stranou, mimo službu jiným, protože pochybují o vlastních schopnostech. Jsou jako lidé zotavující se z dlouhé nemoci. Dostává se jim výživy a odpočinku a již nejsou nemocní, ale zůstávají slabí a malátní, protože nepracovali, ani neprocvičovali svaly. Musíme se zkrátka s nadějí vydat na cestu a přinášet druhým poselství naděje víry. Je zbytečné chodit na hodiny plavání, dokud nejsme ochotni vejít do vody a začít to zkoušet – nejprve na mělčině a pak na hloubce. Tak získáme sílu a zlepší se naše technika. Abychom mohli pomáhat těm, kdo bojují a topí se v temných vodách vnitřní nouze, musíme vstoupit do praktické školy teologie – modlitby a duchovní jednoty s Bohem.

Sadhu Sundar Singh (1889–1929), indický konvertita ke křesťanství, redakčně mírně upraveno a zkráceno

Mužská spiritualita v Rožmitále

Rožmitálská skupina se domluvila na pravidelných setkáních **každou první středu v měsíci ve 20 hodin**. Tato setkání hledají zdravou **mužskou spiritualitu** inspirovanou zkušenostmi **Richarda Rohra**, jsou otevřené všem hledajícím mužům na ekumenickém základě a jejich cílem je společné **sdílení a poznávání** duchovních, pracovních, rodičovských i manželských úkolů a radostí muže. Pokud by někdo další rád obohatil naši skupinu, je vítán. Scházíme se pokaždé v bytě jednoho z nás. Tentokrát to bude 7.12. 2005 ve 20.00 hod., v Rožmitále p.Tř., Bezděkovská 504 u Kaněřů.

Na programu je:

1. O MŠI – ÚVOD – *úvaha Václava Vacka o smyslu Večeře Páně*
Bůh přichází se zájmem ke každému a ptá se nás: Jak se máš? Jsi rád na světě? Líbí se ti život? Co potřebuješ? Víš dostatečně, že tě mám rád?
Neuplyne týden, aby nás Bůh nezval ke mši.
Proč tam jdeme? Co se tam odehrává? Co mě tam čeká? Čeká se něco ode mne?
Proč nebýváme nadšeni ze mše?
2. Společná modlitba
3. Všeobecná diskuse

Pro bližší představu je v knihovničce v kostele ve Starém Rožmitále možné si zapůjčit některé knihy Richarda Rohra (i v elektr. podobě) a přednášky na CD ve formátu MP3. Více na www.chlapi.cz a www.setkani.org. V Čechách vyšly knihy *Všechno má své místo (Vyšehrad)*, *Proč být Katolíkem (Cesta)*, *Cesta divokého muže (Cesta)*, *Naděje proti temnotám (Cesta)*, *Radikální milost – Sborník meditací na každý den (Vyšehrad)*, *Devět tváří duše- ENEAGRAM (Synergie)*, *Adamův návrat - mužská iniciace (Vyšehrad)*, *Hledání SVATÉHO GRÁLU (Cesta)*.

Kontaktní osoby: Václav Hašek (721500508) a Aleš Brotánek (604713426).

Z historie 23. část – P. František Boš (6.)

V minulém díle jsme se v roce 1881 rozloučili se zápisy P. Františka Boše. Farní kroniku pak vedl tehdejší první kaplan P. Josef Lhotský. A nezačal zrovna optimisticky. 11. srpna odešel totiž druhý kaplan P. Václav Truhlář do Volar v Prachatickém vikariátu. V době, kdy kaplani odcházeli a přicházeli tak často, jako tenkrát, nám to nepřipadá vůbec zvláštní. Avšak, čteme-li důvod jeho odchodu, začínáme chápat vážnost situace. „*Hlavní příčina, proč skoro po čtyřletém kaplanování zde na zcela jiný patronát odešel, leží v tom, že nesouhlasil se způsobem tehdejší pastorace, dle něhož kaple v Rožmitále o služby Boží s farním kostelem se dělila, ba nad něj někdy vynikala. Tuto byl kněz přísně církevního smýšlení, rmoutil se nemálo nad tím, že lid starobylého chrámu farnímu se odcizuje, a nad to zvláště sv. svátosti přijímati zanedbává. Jsa pravý israelita, v němžto lsti není, netajil se tím před nikým, zehraje na povolnost duchovní správy a velké požadavky obyvatelstva městského. Aby dokázal, že duchovní správa není povinna v městské kapli denně mši sv. sloužiti, přestal tam všedního dne pravidelně choditi obmeziv se dle svého dobrozdání na dva neb tři dni v témdni (v týdnu). Tím popudil proti sobě obyvatelstvo městské, které věrně jsouc svým tradicím, že křikem nejvíce zmůže, tupilo a pomlouvalo jej, kde příležitost se naskytila, což on, budiž to k jeho cti zde poznamenáno, tiše a lhostejně snášel. Povinnosti své konal horlivě a svědomitě, a zvláště ku kázáním s velikou pílí se připravoval. Jsa milovník starožitností zabýval se v prázdném čase popisováním památek domácího a okolních kostelů. Výsledky píše své uveřejňuje nyní v časopisu Method, ježž kooperator Karlínský Ferdinand P. Lehner vydává a rediguje.*“

Rožmitál tak přišel o dobrého a vzdělaného kněze jen proto, že on nedělal to, co zdejší obyvatelé chtěli. Křikem a pomluvami jej dohnali k odchodu. Těžko říci, jak bychom se zachovali my v obdobné situaci. Snad bychom však nerozpoutali to, co pak po několika měsících následovalo.

Na jeho místo přišel 15. 8. 1881 P. Václav Sedlák, rodák z Tajanova u Klatov. Na kněze byl vysvěcen v r. 1879 a dva roky působil jako kaplan v Nové Kdyni.

V říjnu si přijel své panství prohlédnout kardinál Bedřich ze Schwarzenbergu a strávil zde tři neděle. Odtud vyjžděl na návštěvy Orlíka a Vráže. „*Po celou dobu pobytu byl zámek chudými téměř obležen, a každý z nich obdržel slušnou almužnu a podporu. Kapli sv. Jana Nepomuckého poslal pěknou novou kásuli, albu, rochetu a plátna na oltář. Farnímu kostelu daroval před tím červený, stříbrem protkávaný apparát (ornát, dalmatiky a pluvíál), obnošený sice, ale zachovalý. K dalmatikám pořídil pan děkan trápce, neboť byly bez nich.*“ Při své návštěvě vyjádřil kardinál přání, aby se zde konala „Svatá misie“, a byl ochoten uhradit veškeré náklady s tím spojené.

Za tímto účelem pozval sem děkan Boš „*velebné otce redemptoristy ze Svaté Hory*“, a to sice P. P. Koska, Kadaníka, Zemana a Nedbala. „*Na den sv. Josefa (19.3.), kterého na neděli připadlo, byli všickni čtyři v průvodu z fary vedeni do chrámu Páně a po vzývání Ducha Sv. a požehnání s nejsv. Svátostí měl p. Kosek úvodní kázání, po němž byla ranní mše sv. V 10 hodin bylo druhé kázání a po něm velká mše sv. Odpoledne ve dvě hodiny připravoval všechny školní děti, které aspoň jednou byli u sv. zpovědi, v kapli Rožmitálské P. Zeman k sv. zpovědi. V tutéž dobu modlil se a vykládal ve farním kostele sv. růženec p. Kadaník, po tom bylo třetí kázání a po něm požehnání. Podobný pořádek zachovával se po všechny ostatní dni, jen s tím rozdílem, že tiché mše byly již v 6 hodin odslouženy, aby se v 7 hodin s ostatními pobožnostmi začítí mohlo. Účastenství osadníků bylo nad očekávání velké, takže hned první den druhé kázání muselo venku se konati s kazatelny, které prozatím za sákrstíu u kaštanů zbudována byla. Zpovědi konaly se podle stavů, a účastenství bylo takové, že jsme někdy až do osmi hodin večer zpovídali. Z příčiny té přibyl sem asi v polovici měsíce ještě pátý kněz ze Sv. Hory P. Kratíl, starec již sedmdesátiletý, který po obtížných misiích po Americe na Sv. Hoře zaslouženého odpočinku požívá. Dne 28. března světil a stavěl se misionářský kříž mezi sákrstíu a postranímí dveřmi chrámovými. Ačkoliv bylo počasí sněživé a deštivé, sešlo se přec veliké množství lidí k této dojemné slavnosti. Dne 30. března byla závěrečná pobožnost, po níž pp. misionáři opět na Sv. Huru se odebrali. Veškeren lid doprovázel je přes celý Rožmitál až k hutem (Schichtamt), vroucně jim děkuje a síly ve zdraví přeje. Komunikantů bylo 5600.*

Na tuto ojedinělou akci nám dodnes zůstala jedna viditelná vzpomínka – misijní kříž, který od zmíněného roku až dodnes stojí stále na stejném místě. Avšak, zřejmě málokdo dodnes věděl, proč.